

ei peaseks. Aga kui ta wa sõge just parajaastest
viimseid lõnksusi wööttnud, seal prahwatand ta waese
wats lattsi ja lõle wee fogu jooksnud fenna suure
nõgu sisse lostu ja seda wiisi sündind siis üle-
miste järv eht Järwelüla meri.

Et aga wana Jaak nüüd lõngend oli ja ta
poed veel noored olid, seepärast pöörnud u'ad
siis jälle loen tagasi ja lastnud Kalewipoea Kale-
wi poeaks jääda.

Wäikse Geriku pere Gedu lugu.

(Üts tödeste sündind lugu.)

Armas Eestirahwa lugu,
Eesti helsded, wäissed neitsid,
Kuulge plika Gedu lugu,
Rudas Jumal hoiab wäiksid!

Wäike Gedu wagast elas,
Kogu küla inglits hütti;
Luges firrja, nii et kolas,
Pölsnd t'al elmid, sõlge, rütti.

Gedu ema külas teenis,
Ühes waesest talu-peres;
Mees t'al surnud, ise riitis —
Gedut töites — sõrmed meres.

Aja-aratas raudjelst wälts
Üle Gesti pinna siis;
Jahu förti rahwas nelpas
Ja laulus oli nutu wiis!

Üksford jälle päile tulj,
Siit talvet ära ajanna,
Siiski fulmal oma woli,
Ta hattas vastu menuma.

Ühel laubal ütles ema:
„Wärsked munad torri panen,
Wii nad firgu mõisa täna!
Prouat nendega ma tänan;

Gest mitu aastat olen ma,
Reid teenind enne rõõmuga
Ja üsagi ei kuulnud ma,
Et tapeldi seal minuga.

Ja viimate tui suremas,
Ma olin raskest haige maas,
Siis läis mind proua waatamas
Ja magust juttu m'uga a'as.

Ka ära seda unusta,
Suud ilust lääle anna ja!
Ja Jumal ise andku ja,
Et jälle tuled õnnega!